

indfinder sig i de mest affidesliggende Kroer —, at, naar man blot tager det Budget, der foreligger, og løselig gennemser det, vil man finde, at der til Krigsvæsenet, til Land- og Søforsvaret, af de 52 Millioner, der ere opførte som Udgift, anvendes mindst 20,500,000 Kr., og hertil er der aldeles ikke regnet, hvad der medgaar til Indkvarterings- og Udførelingsvæsenet eller den umaadelige Sum, der ligger i de Tab, man har i den Rente, som stikker i de store Etablissements, der henhøre til de to Stater, ikke at tale om de personlige Ubesler. Jeg skulde dog tro, at, naar en Stat, hvis samlede Indbyggerantal efter den sidste Folketælling kan anslaaes til lidt under 2 Millioner, giver et saadant Budget eller ialtsald den væsentlige Del deraf sit Bisald, skulde man være fri for, at de Embedsmænd, der blive betalte af de Penge, der vortes til disse Brancher, omtale den paa den Maade her i Landet (Krigsministeren [Ravn]: Hvor staar det?) Hvor det staar, som jeg klager over? Ja, jeg klager over, at der her i Thinget leveres os saadanne Insulter, som her findes; det staar i Indledningen, i Slutningen af Indledningen, der staar det, som jeg citerede, men der gaar desuden igjennem hele Bogen en Tone, som jeg maa beklage mig over, og som jeg tror, man har Ret til at beklage sig over. Det er den væsentligste Grund til, at jeg har begjæret Ordet idag; men der er dog et Par andre Bemærkninger, jeg vil gjøre, som isvrigt skulle blive ganske korte. Det har i den Henseende glædet mig at høre Mand, som vi ikke have hørt før i Thinget, udtale sig om disse Forhold — jeg sigter her til en Kjøbenhavns Rigsdagsmand (C. Hage) og en Rigsdagsmand fra Frederiksberg (Schou). Disse ærede Medlemmer have haft Syn for, at det kunde være paa Tiden at gjøre Forandringer i vor Bestatning af en saadan Bestaffenhed, at de kunde lette Omsætning og Handel her i Landet og i det Hele taget kunde bringe mere tidsvarende Forhold tilveie paa disse Omraader. Men hvad der i Serbeleshed var mig hjært at høre, var, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) udtalte sig for, at man ikke skulde fry at gjøre en Indstrækning i Løb- indtægterne, og at man, naar man endelig vilde have en Erstatning derfor, skulde søge denne i en Indkomstskat. Det er en Lære, der i mange Aar er gjentaget her i Thinget, at dette burde ske; men den er ikke ster Gyldest. Det glæder mig imidlertid, at denne Tanke atter er fremført og navnlig fra den Side. Et andet æret Medlem fra Odense (Falbe-Hansen) har ogsaa berørt et Punkt, der forekommer mig at være af stor Bigtighed. Jeg var uheldigvis ikke tilstede i det Dieblif, han talte, men det er mig sagt, at hans Udtalelser blandt Andet gik ud paa, at Befolkningen havde lidt ikke Lidet ved Bestatningen og navnlig ved den kommunale Bestat-

nings store Stigen. Det er ogsaa min Mening; der er et Forhold tilstede der, som maatte opfordre til en Lettelse for de enkelte Kommuner, til en Fordeling fra Statens Side af visse Udgifter, som nu tynge saa yderst forskjellig paa de forskjellige Kommuner. Jeg erindrer saaledes, at for nogle Aar siden var den Fattigskat, der hvilede paa en Kommune, 70 Gange saa stor som den Fattigskat, der hvilede paa den Kommune, der grændsede op til den. Det er jo dog forbausende at tænke sig, at der kan være en saadan Ulighed, og hvori ligger for en stor Del Grunden til denne Ulighed? Den ligger i Forhold, der ogsaa staa i Forbindelse med Lovgivning. Tage vi f. Ex.: en Egn, hvor der er store Skove, saa strømme mange fattige Folk til den for at finde deres Erhverv ved Skovhugst; tage vi en Egn, hvor der er store Herregaarde, saa strømme mange Arbeidere til den for at udføre den Del af Arbeidet, der ikke udføres af de faste Tjenestefolk. Men hvorledes gaar det dem, naar de ere udflydte? Mange Steder blive de ligefrem lagte over paa Sognet, som man siger, og det er en af de Grunde, der bevirke en saa stor Forskjel i denne Bestatning. Det forekommer mig at ville være rigtigere, at man delte enten helt eller maaske foreløbig kun tilbids Fattigbyrden mellem Kommunerne og Statskassen, enten lagde det Hele over paa Staten eller en vis Del deraf og en vis Del paa Kommunerne, og ikke lod det paa denne ulige Maade alene blive baaret af Kommunerne. Det kan ellers let træffe sig, at en Kommune bliver saa bebyrdet, at mangen en Mand, som staar paa Grændsen af at kunne betale sine Skatter, under uheldige Konjunkturer tilsidst synker ned til at maatte selv gaa paa Fattigvæsenet. I det Hele er det en Tanke, som maa ligge nær, at man i Tider som disse bør sørge for, at Befolkningen ikke overanstreges ved Skatter paa ulige Maade, og der vil jo navnlig Indtægtskatten være et overordentligt godt Mid- vel til Hjælp i saa Henseende. Det ærede Med- lem, som jeg først nævnte, omtalte Lødbestattin- gen, og der er et lille Punkt, som jeg vil berøre, det er Krigstoldskatten og Krigsbrændevinsbestat- ningen. Der er noget Forbausende i, at man ikke kan komme bort fra disse to Skatter. Der er saameget mere Grund til at komme bort fra dem, som man staar overfor det Dieblif, da man vil foretage en total Omlegning af Lødbestattin- gen, thi disse to Skatter forstyrre hele det System, som er indført i Loven af 1863. Det fore- kommer mig dog at være det Bedste, om man først skaffede denne Forstyrrelse i Systemet tilside, førend man gav sig til at omregulere hele Lødbestattin- gsvæsenet. Naar dette faldt bort, vilde det neppe beløbe sig til omtrent 3 1/3 Million Kro- ner, og hvis man saa ikke tror at kunne und- være nogen Erstatning derfor, kunde der saa godt udføres en Indkomstskat, der jo netop beløb sig